

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: „Pomoc všem“ z.s., IČ 18824536
sídlem Nerudova 397, 588 13 Polná
zastoupená Mgr. Alešem Čápem, advokátem
sídlem Smetanova 1065/6, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. PK-DSH/11529/22,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2022, č. j. PK-DSH/11529/22, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Aleše Čápa, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 28. 1. 2022 v 18:57 hod. nezjištěný řidič vozidla tov. zn. Renault Laguna, RZ: X (dále jen „*předmětné vozidlo*“) překročil nejvyšší dovolenou rychlost na vozovce pozemní komunikace ul. Folmavská v Plzni, v úseku mezi křižovatkami s ul. Borská a U Panasonicu, ve směru jízdy z centra města, o 14 km/hod., když předmětnému vozidlu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 67 km/hod., po zohlednění odchylky měření ± 3 km/hod. rychlost jízdy 64 km/hod. v místě, kde měla být obecnou úpravou stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/hod.
2. Žalobce ve správním řízení s odkazem na rozhodnutí Finančního úřadu pro Kraj Vysočina ze dne 24. 9. 2021, č. j. 1522456/21/2901-00540-711424 (dále jen „*rozhodnutí o přiklepu*“) namítl, že předmětné vozidlo bylo dne 24. 9. 2021 vydraženo v elektronické dražbě movité věci ve prospěch společnosti Autoslužby DKH s. r. o., IČ 08908834 (dále jen „*vydražitel*“). Vydražitel správnímu orgánu prvního stupně následně potvrdil, že předmětné vozidlo vydražil, že je jeho vlastníkem a že se z legislativních důvodů změna vlastnictví dosud neodrazila v registru vozidel.
3. Magistrát města Plzně, odbor správních činností (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), vydal dne 7. 9. 2022 rozhodnutí č. j. MMP/304478/22 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž uznal žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném k 28. 1. 2022 (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), ve spojení s § 10 odst. 3, § 18 odst. 4 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona a uložil žalobci pokutu 1 500 Kč. Odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 11. 2022, č. j. PK-DSH/11529/22 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
4. Nosný důvod správních rozhodnutí výstižně shrnul žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí takto: „*Odvolací správní orgán (ani správní orgán I. stupně) nerozporuje, že vozidlo bylo odvolateli odebráno a v daňové exekuci vydraženo, a tedy novým faktickým vlastníkem vozidla se stal vydražitel, jež s vozidlem nakládá, nicméně v centrální evidenci vozidel ke dni spáchání přestupku je uveden jako provozovatel předmětného vozidla právě odvolatel a dle ust. § 125f zákona o silničním provozu se přestupku dopustí provozovatel, jež je v tomto zákoně v ust. § 2 odst. b) definován evidenčním stavem, nikoliv stavem skutečným.*“

II.

Žaloba

5. Podstatou žalobních námitek byla argumentace, že žalobce nemohl nijak zajistit, aby při užití předmětného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobce je sice veden v registru vozidel jako provozovatel předmětného vozidla, ve skutečnosti však není ani vlastníkem ani provozovatelem předmětného vozidla, přičemž ve správním řízení bylo prokázáno, že skutečným vlastníkem a provozovatelem je vydražitel. Žalobci bylo předmětné vozidlo zabaveno a následně bylo příslušným finančním úřadem vydraženo. Žalobce marně žádal

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

úřad pověřený exekucí o zjednání nápravy.

6. Podle žalobce nejsou odkazy žalovaného v odůvodnění rozhodnutí na judikaturu soudů včetně Ústavního soudu aplikovatelné, neboť na rozdíl od judikaturou řešených věcí žalobce ničeho neopominul. Žalobce totiž nepřevodil vlastnické právo k předmětnému vozidlu smlouvou, nýbrž v posuzované věci došlo k přechodu vlastnického práva v důsledku daňové dražby realizované finančním úřadem. Žalobce tak nemohl činit úkony ve věci změny vlastníka a žalobce ani neznal vzhledem k právní úpravě ochrany osobních údajů nového vlastníka vozidla. Změnu vlastníka v registru vozidel mohl zajistit jen vydražitel a finanční úřad, který nařídil dražbu.
7. Žalobce v závěru odst. II žaloby shrnul, že byl prakticky vyloučen z možnosti jakkoliv ovlivnit proces změny zápisu v registru vozidel a fakticky se nedopustil a ani nemohl dopustit spáchání předmětného přestupku. Napadené rozhodnutí bylo proto podle žalobce v rozporu se zásadou obecné spravedlnosti.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný odkázal na vypořádání odvolacích námitek, které byly totožné s žalobními námitkami, v napadeném rozhodnutí. Žalovaný s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 As 11/2022-17, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 62 A 2/2022-31, dodal, že odklon od zákonného výkladu pojmu *provozovatel vozidla* ve smyslu zákona o silničním provozu, je správními soudy odmítán. Žalovaný vysvětlil, že žalobce mohl ovlivnit proces změny zápisů údajů v registru vozidel, pokud by požádal o zápis změny vlastníka a provozovatele vozidla, čímž by naplnil liberační důvod podle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Vzhledem k tomu, že s tím oba účastníci vyjádřili souhlas (žalobce se nevyjádřil v soudem stanovené lhůtě k výzvě ze dne 30. 1. 2023, č. j. 62 A 1/2023-6, a žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně v podání ze dne 1. 2. 2023), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

12. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
13. Žaloba je důvodná.
14. Při posouzení důvodnosti žaloby nejprve soud provedl výklad relevantních ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném k 28. 1. 2022 (dále jako „*zákon o podmínkách provozu vozidel*“).
15. § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel stanoví, že *provozovatelem silničního vozidla* je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.

16. Žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla reguluje § 8 zákona o podmínkách provozu vozidel.
17. Podle § 8 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel provádí zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností
 - a) v případě *převodu* vlastnického práva na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem,
 - b) v případě *přechodu* vlastnického práva na základě
 1. žádosti nového vlastníka silničního vozidla, nebo
 2. oznámení Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, přešlo-li vlastnictví k silničnímu vozidlu na stát odúmrť, zabavením nebo propadnutím věci.
18. Podle § 8 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel se podává žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla nebo oznámení do 10 pracovních dnů ode dne *převodu* vlastnického práva k silničnímu vozidlu [písm. a)], nebo *přechodu* vlastnického práva k silničnímu vozidlu nebo nabytí právní moci rozhodnutí soudu v dědickém řízení [písm. b)].
19. Podle § 8 odst. 3 věty první zákona o podmínkách provozu vozidel obsahuje žádost o zápis změny vlastníka silničního vozidla vedle obecných náležitostí podání údaje o novém vlastníkově a provozovateli silničního vozidla podle § 4 odst. 2 písm. a); je-li provozovatel totožný s novým vlastníkem silničního vozidla, údaje o provozovateli se v žádosti neuvádí.
20. Podle § 8a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel platí, že došlo-li ke změně vlastníka silničního vozidla na základě *převodu* vlastnického práva a dosavadní nebo nový vlastník neposkytl potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel ve lhůtě podle § 8 odst. 2, provede obecní úřad obce s rozšířenou působností zápis změny rovněž na žádost dosavadního nebo nového vlastníka.
21. Pokud jde o přechod vlastnického práva k vozidlu podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o podmínkách provozu vozidel, ztotožňuje se soud s jeho výkladem podaným v odborné literatuře, že oznamovatelem podle citovaného zákonného ustanovení nemusí být nutně jen Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Toto zákonné ustanovení totiž míří na všechny případy přechodu vlastnického práva, k nimž může dojít nejen tím, že vlastnické právo k vozidlu přešlo na stát odúmrť, zabavením nebo propadnutím věci a hospodaří s ním proto Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových. Na stát mohlo totiž přejít vlastnictví k vozidlu i z jiného právního důvodu a v takovém případě s vozidlem hospodaří jiné organizační složky státu (srov. § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích). Shodně Komentář ASPI k § 8 zákona o podmínkách provozu vozidel, Mgr. Michal Tichý a Ing. Martin Šoc: *Považujeme za nutné zmínit, že Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových není jedinou institucí, která jménem státu je příslušná hospodařit s vozidly. V případě vozidel, u nichž bylo vysloveno zabránění, resp. propadnutí věci v rámci přestupkového nebo trestního řízení, tak bude činit Policie ČR - Krajské ředitelství policie příslušného kraje [viz § 11 odst. 1 písm. e) zák. č. 219/2000 Sb., o hospodaření s majetkem státu], a pokud jde o vozidla zabavené při daňovém řízení Finanční správou nebo v souvislosti s úkony Celní správy, pak s nimi je příslušné hospodařit Generální ředitelství cel.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

22. Soud považuje za vhodné dodat, že předmětné vozidlo podle rozhodnutí o příklepu nebylo v daňové exekuci znalecky oceněno na částku přesahující 500 000 Kč (viz § 211 odst. 1 daňového řádu ve spojení s cenou, za niž vydražitel vydražil předmětné vozidlo podle rozhodnutí o příklepu), tudíž pro posouzení důvodnosti žaloby nebylo třeba zabývat se tím, zda lze § 222 odst. 5 ve spojení s § 211 odst. 5 daňového řádu vykládat tak, že správci daně vznikla právní moci rozhodnutí o udělení příklepu povinnost vyrozumět správní úřad, který vedl registr vozidel, o tom, že vlastnické právo k předmětnému vozidlu přešlo z žalobce na vydražitele.
23. Soud interpretuje citovaná ustanovení zákona o podmínkách provozu vozidel tak, že *provozovatelem silničního vozidla* je ta osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako jeho provozovatel, a není-li takové osoby, pak vlastník tohoto vozidla (viz § 2 odst. 15). Zákon předpokládá a striktně rozlišuje, zda je změna vlastníka vozidla důsledkem **převodu** vlastnického práva, nebo **přechodu** vlastnického práva (viz § 8 odst. 1 a 2). Dojde-li k *přechodu* vlastnického práva, provede správní orgán změnu vlastníka v registru vozidel jen ve dvou případech: buď o zápis změny požádá nový vlastník silničního vozidla, nebo změnu vlastníka vozidla správnímu orgánu oznámí ta organizační složka státu, na niž přešlo právo hospodaření s vozidlem tím, že vlastnictví k vozidlu nabyt stát [viz § 8 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 1 a 2 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích] - v obou případech je nutno správnímu orgánu sdělit údaje o novém vlastníkově vozidla (viz § 8 odst. 3 věta první). V případě *přechodu* vlastnického práva nelze zápis změny vlastníka vozidla provést na základě žádosti dosavadního vlastníka (viz § 8a odst. 1).
24. Soud tak konstatuje první dílčí závěr, že subjekt, evidovaný v registru vozidel jako provozovatel, resp. vlastník vozidla (dále jen „*evidovaný provozovatel*“), který pozbyl své vlastnické právo k vozidlu v důsledku *přechodu* vlastnického práva na třetí osobu, nemůže podle zákona o podmínkách provozu vozidel požádat správní orgán o zápis změny vlastníka v registru vozidel. O takový zápis totiž může požádat jen nový vlastník nebo příslušná organizační složka státu, přešlo-li vlastnictví k vozidlu na stát.
25. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci nebylo sporu o tom, že žalobce pozbyl vlastnické právo k předmětnému vozidlu před dnem spáchání přestupku nikoli smlouvou, ale na základě rozhodnutí o příklepu v elektronické dražbě, jímž se vlastníkem vozidla stal vydražitel, soud posuzoval, zda se jednalo o *převod* nebo *přechod* vlastnického práva k předmětnému vozidlu.
26. Zákon o podmínkách provozu vozidel v § 8 odst. 1 a 2 přísně rozlišuje mezi *přechodem* a *převodem* vlastnického práva k vozidlu. Toto rozdělení odpovídá regulaci občanským zákoníkem, který v části třetí *Absolutní majetková práva*, hlavě II *Věcná práva*, dílu 3 *Vlastnictví*, oddílu 2 *Nabytí vlastnického práva* uvádí jako způsob nabytí vlastnického práva, kromě přivlastnění a nálezů (pododdíl 1), různých druhů přírůstků (pododdíly 2 až 4), vydržení (pododdíl 5), nabytí vlastnického práva od neoprávněného a rozhodnutím orgánu veřejné moci (pododdíly 7 a 8), *převod vlastnického práva* (pododdíl 6). Právě první ustanovení tohoto pododdílu (§ 1099) občanského zákoníku výslovně uvádí, že *vlastnické právo k věci určené jednotlivě se převádí už samotnou smlouvou k okamžiku její účinnosti, ledaže je jinak ujednáno nebo stanoveno zákonem*. Rozdíl mezi převodem a přechodem vlastnického práva není v odborné literatuře předmětem sporů. *Převod je jedním ze způsobů derivativního (odvozeného) nabytí vlastnického práva. O převodu vlastnického práva se hovoří*

tehdy, pokud již věc někdy byla v něčem vlastnictví. Na rozdíl od přechodu předpokládá převod vlastnického práva shodnou vůli stran převést vlastnictví z dosavadního vlastníka na nabyvatele. Jde tedy o smluvní nabytí [DOBROVOLNÁ, Eva. § 1099 [Převod vlastnického práva]. In: SPÁČIL, Jiří, KRÁLÍK, Michal a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 380, marg. č. 1]. K přechodu práva dochází v obecné rovině tehdy, nabývá-li nabyvatel právo bez projevu vůle původního vlastníka, tedy na základě jiné právní skutečnosti (k rozlišení převodu a přechodu srov. Pelikánová 2001) [DOBROVOLNÁ, Eva. § 1108 [Jiné nabytí vlastnického práva]. In: SPÁČIL, Jiří, KRÁLÍK, Michal a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 404]. Převodem nelze rozumět nic jiného, než projev vůle vlastníka disponovat věcí tím způsobem, že na základě dohody s jinou osobou dojde k přesunu vlastnického práva ke konkrétní věci na tuto osobu. Stejně tak pokud jde o přechod, již ze smyslu tohoto výrazu vyplývá, že máme na mysli změnu vlastnického subjektu nevyvolanou shodnou vůlí stran. Mluvit o rozdílu převodu a přechodu je oprávněně možné jenom tehdy, kdy v druhém případě bude chybět právní úkon převodu jako titul, avšak přesto se subjektem vlastnického práva stává osoba odlišná od předchozího vlastníka [PELIKÁNOVÁ, Irena. Problém převodu a přechodu práv. Právní rozhledy, 2001, č. 4, s. 141 – 151]. Není tedy pochyb o tom, že kritériem k odlišení těchto způsobů nabytí vlastnického práva je právní titul zakládající změnu vlastníka. V případě převodu vlastnického práva je to vždy právní jednání převodce a nabyvatele, obsahující projev jejich souhlasné vůle vlastnické právo převést. V případě přechodu vlastnického práva jsou titulem všechny jiné právní skutečnosti než společná vůle zúčastněných stran převést vlastnické právo.

27. § 211 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“) platí, že správce daně vydá vydražiteli potvrzení o úhradě nejvyššího dražebního podání, které je spolu s rozhodnutím o udělení příklepu dokladem o nabytí vlastnictví k vydraženému předmětu.
28. § 197 odst. 1 daňového řádu stanoví, že každý, kdo uplatňuje vůči předmětu dražby předkupní právo nebo výhradu zpětné koupě, je povinen prokázat toto právo správci daně ve lhůtě stanovené dražební vyhláškou. Správce daně ještě před zahájením dražby rozhodne, zda jsou předkupní právo nebo výhrada zpětné koupě prokázány; proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky. Jsou-li tato práva prokázána, může je osoba, které svědčí, uplatnit jen v dražbě jako dražitel; přechodem vlastnictví předmětu dražby na vydražitele tato práva zanikají, nejde-li o zákonné předkupní právo.
29. Podle § 177 odst. 1 daňového řádu platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu.
30. § 329 odst. 7 o. s. ř. stanoví, že zaplatí-li vydražitel nejvyšší podání řádně a včas, přejde na vydražitele vlastnické právo k vydražené věci anebo souboru vydražených věcí, a to s právními účinky k okamžiku udělení příklepu. Přechodem vlastnictví na vydražitele zanikají zástavní a zadržovací práva a další práva váznoucí na věci.
31. Komentář ASPI k § 211 daňového řádu uvádí, že zaplacením nejvyššího podání přechází na vydražitele vlastnické právo k vydražené věci nebo souboru věcí, a to k okamžiku udělení příklepu (§ 329a odst. 1 o. s. ř.). Nabytí věci v exekuční dražbě není převodem vlastnického práva na základě smlouvy, ale nabytím na základě jiných skutečností stanoveným zákonem (§ 132 odst. 1 obč. zák.), a proto zde neplatí zásada, že nikdo nemůže na jiného převést více práv, než sám má. Vydražitel se tak stane vlastníkem vydražené věci, i když dlužník jejím vlastníkem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebyl a skutečný vlastník ani nevěděl o probíhající exekuci.

32. Soud shrnuje, že udělením příklepu ve spojení s úhradou nejvyššího dražebního podání nabývá vydražitel vlastnictví vydražené věci (§ 211 odst. 3 daňového řádu). K nabytí vlastnictví nedochází smlouvou, tedy žádným projevem společné vůle převodce a nabyvatele, nýbrž jinou právní skutečností (příklepem). Fakt, že příklep není právním důvodem *převodu*, nýbrž *přechodu* vlastnického práva ostatně vyplývá i z díkce daňového řádu a o. s. ř. (§ 197 odst. 1 daňového řádu nebo § 177 odst. 1 daňového řádu ve spojení s § 329 odst. 7 o. s. ř.).
33. Soud tak konstatuje druhý dílčí závěr, že žalobce pozbyl své vlastnické právo k předmětnému vozidlu nikoli *převodem*, nýbrž *přechodem*. Proto ve spojení s prvním dílčím závěrem lze uzavřít, že žalobce nebyl oprávněn podle zákona o podmínkách provozu vozidel požádat správní orgán o zápis změny vlastníka předmětného vozidla v registru vozidel.
34. Dále se soud zabýval právní úpravou zákona o silničním provozu.
35. Podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je též pro účely tohoto zákona *provozovatelem vozidla* vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.
36. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
37. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče.
38. Podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou [písm. a)], nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel [písm. b)].
39. Judikaturou bylo postaveno najisto, že pojem provozovatele vozidla je v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel vymezen na základě evidenčního principu - postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoli s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel (viz právní věta rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, čj. 1 As 318/2018-41, publ. pod č. 3917/2019 ve Sb. NSS).
40. Soud tedy shrnuje, že zákon o silničním provozu ukládá evidovanému provozovateli povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče, kdy nedodržení této povinnosti je přestupkem. Evidovaný provozovatel za přestupek neodpovídá ve dvou případech, (i) jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče bylo vozidlo odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo (ii) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

registru silničních vozidel. Pro posouzení odpovědnosti evidovaného provozovatele je právně bezvýznamné, zda se jedná o vlastníka vozidla.

41. Objektivní odpovědnost provozovatele za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vyložil Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, vyhlášeného pod č. 116/2018 Sb. takto: Odpovědnost provozovatele vozidla je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacené pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky (viz právní věta IV nálezu). Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom (viz právní věta VII nálezu).
42. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, vyložil, že fakt, že evidovaným provozovatelem je půjčovna vozidel, není liberačním důvodem, jenž by vedl ke zproštění se odpovědnosti za přestupek dle § 125f zákona o silničním provozu. Nejvyšší správní soud dále aproboval závěr krajského soudu, že takový evidovaný provozovatel může případným pokutám za tento přestupek předcházet tím, že si s klientem soukromoprávně dohodne způsob kompenzace takových majetkových ztrát (např. sankce, vratná kauce, úprava ceny zapůjčení vozidla). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil své závěry v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014–21, že *stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn., zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.*
43. Soud dodává, že relevantním je i nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, vyhlášený pod č. 470/2021 Sb., byť se zabýval souvislostmi *převodu* vozidla za situace nesoučinného původního nebo nového vlastníka. Ústavní soud zde vyšel z toho, že není nepřiměřeným, že případné negativní důsledky nesouladu údajů zapsaných v registru vozidel se skutečným stavem se řeší postupem podle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel, příp. mimo správní řízení, zejména civilní žalobou na vydání vozidla, příp. dokladů, resp. žalobou na určení vlastnictví vozidla (body 46, 49 a 51 nálezu). Tento záměr odůvodnil Ústavní soud tím, že řízení podle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel reguluje situace, do které se dosavadní či nový vlastník dostali v důsledku porušení své původní povinnosti podat společnou žádost ve stanovené lhůtě podle § 8 odst. 2 téhož zákona, a to včetně požadovaných dokumentů, tj. vlastním přičiněním, konkrétně porušením zákonné povinnosti. Dále Ústavní soud zdůraznil, že nesoučinnost jedné z osob je věcí nastavení vzájemných práv a povinností nového a dosavadního vlastníka a je proto legitimní, ponechává-li právní řád řešení takové záležitosti na civilních soudech (body 52 a

53 nálezu).

44. Soud při interpretaci liberačních důvodů dle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu považoval za nezbytné při posouzení důvodnosti žaloby následovat zřetelně vyjádřená výkladová východiska Ústavního soudu, podle nichž je nutno právní regulaci evidovaného provozovatele vozidla interpretovat ústavně konformně tak, aby byla vyloučena odpovědnost za přestupek v situaci, kdy evidovaný provozovatel, ač ve skutečnosti podle soukromoprávních předpisů není provozovatelem ani vlastníkem vozidla, není schopen zajistit soulad údajů evidovaných v registru vozidel se skutečným stavem (body 54 a 55 nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 114/20, vyhlášeného pod č. 470/2021 Sb.).
45. Liberační důvody jsou nástrojem, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti; jejich uplatnění je tedy možné pouze ve výjimečných případech (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019–30, bod 16, nebo ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020–55, bod 22).
46. Účelem předmětného přestupku je hrozbou či uložením sankce působit na evidované provozovatele ve dvou situacích.
47. Zaprvé, jde o skutečného vlastníka vozidla, který odpovídá za to, kdo vozidlo užívá, kdo ho řídí. Tím, že řidič takového vozidla užívá vozidlo se svolením provozovatele, je ospravedlnitelné v zájmu zajištění bezpečnosti silničního provozu, aby provozovatel odpovídal za určitých podmínek za chování řidiče. Silniční provoz je totiž ze své podstaty schopen produkovat tak významné škody na zdraví, životě i majetku, že není nepřiměřené po provozovateli žádat, aby za dodržování povinností řidiče ze strany toho, komu dal vozidlo k dispozici, sám odpovídal. Důvodem je i to, že takový provozovatel je schopen smluvně toho, komu dává vozidlo do užívání, zavázat k náhradě sankce, resp. si plnění smluvně zajistit, případně ex post se náhrady po něm domoci.
48. Zadruhé, jde o subjekt, který již vlastnictví k vozidlu pozbyl, ale je stále registrován jako evidovaný provozovatel. Zde koncepce odpovědnosti za předmětný přestupek působí na původního vlastníka tak, aby si smluvně s nabyvatelem zajistil, že změnu zápisu v registru vozidel provedou neprodleně a společně.
49. V obou popsáných případech je evidovaný provozovatel tedy postihován za své jednání, tedy za něco, co bylo závislé na jeho vůli. V prvním případě evidovaný provozovatel nemusí řidiči vozidlo předat, nebo si může splnění povinností řidiče zajistit či se domoci náhrady vzniklé škody. V druhém případě evidovaný provozovatel, který nebyl ničím nucen převádět vozidlo právě na určitého nabyvatele, v souvislosti s převodem, ač to jistě je v jeho moci, nezajistí, aby s nabyvatelem splnili zákonnou povinnost a podali společnou žádost o změnu zápisu v registru vozidel. Jinými slovy, právě proto, že evidovaný provozovatel (i) o své vůli svolil s užíváním vozidla určitou osobou, resp. (ii) ač mohl, nezajistil, aby s ním nabyvatel podal společnou žádost o změnu údajů, je spravedlivé na něm požadovat, aby odpovídal za porušení povinnosti řidičem. K porušení povinnosti řidiče by nemuselo dojít, nebylo-li by přičinění evidovaného provozovatele (který vozidlo předal řidiči) nebo protiprávního jednání evidovaného provozovatele (který nezajistil podání společné žádosti o zápis změny údajů v registru vozidel).
50. Uvedeným dvěma případy odpovídají i dva liberační důvody podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, které musí prokázat přestupce. V prvním případě je evidovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

provozovatel zproštěn odpovědnosti za přestupek, pokud mu bylo vozidlo nebo tabulka s přidělenou státní poznávací značkou odcizeny. V druhém případě je evidovaný provozovatel zproštěn odpovědnosti za přestupek, pokud podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

51. Při posouzení důvodnosti žaloby bylo pro soud významné i východisko Ústavního soudu prezentované v právní větě II již citovaného nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16: *Nikomu nelze uložit nesplnitelnou povinnost. Jakákoliv povinnost uložená zákonem podle čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod musí být splnitelná a jen k splnění takovéto povinnosti může být jednotlivec podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nucen. Povinnost, která by tomuto požadavku nedostála, by byla uložena v rozporu s těmito ustanoveními.*
52. Východiskem interpretace soudu je zásada, že ten, kdo dodržel všechny své zákonem stanovené povinnosti, nesmí být postihován za to, co nemohl svým jednáním ovlivnit. Soud je toho názoru, že uvedené liberační důvody nelze vykládat izolovaně bez přihlédnutí k jejich smyslu. V prvním případě jde o zproštění odpovědnosti toho, kdo neodpovídá za to, že vozidlo nemá k dispozici. V druhém případě jde o zproštění odpovědnosti toho, kdo činí kroky ke splnění zákonné povinnosti zajistit změnu údajů o skutečném provozovateli v registru vozidel.
53. Na půdorysu posuzované věci učinil soud závěr, že žalobce jako evidovaný provozovatel předmětného vozidla za přestupek neodpovídá podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce totiž neporušil žádnou zákonem stanovenou povinnost a porušení povinnosti řidičem předmětného vozidla dne 28. 1. 2022 neměl jak ovlivnit. V té době totiž žalobce nebyl vlastníkem předmětného vozidla již více než čtyři měsíce a své vlastnictví nepozbyl převodem, nýbrž *přechodem*. Vlastnické právo žalobce k předmětnému vozidlu zaniklo již rozhodnutím o příklepu. Žalobce neměl právní prostředky ani k tomu, aby zajistil zápis vydražitele do registru vozidel, ani k tomu, aby vydražitele donutil takový návrh podat. Rozhodnutí o příklepu bylo součástí daňové exekuce, kterou vedl správce daně. Mezi žalobcem a vydražitelem nebyl žádný právní vztah. Za této situace má soud za to, že je nutno § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu vykládat tak, že zahrnuje i případ žalobce, který pozbyl dispozici s vozidlem, aniž šlo o důsledek jeho volního jednání. V takovém případě je nutno případ podřadit pod liberační důvod, který směřuje k témuž – odcizením stejně jako dražbou ztrácí vlastník dispozici s věcí (u dražby navíc i vlastnictví) a nejde o ztrátu dispozice přičitatelnou volnímu jednání vlastníka. Zbývá dodat, že zákonodárce neumožnil žalobci požádat příslušný správní úřad o změnu údajů o evidovaném provozovateli, tudíž mu tím vyloučil liberační důvod podle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu.
54. Soud podotýká, že se zabýval i tím, zda jsou jako liberační důvody přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu aplikovatelné nejen důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, ale i v § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“). Podle § 1 přestupkového zákona totiž tento zákon upravuje podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona neodpovídá právnická osoba za přestupek, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
55. Při posouzení poměru § 21 odst. 1 přestupkového zákona a § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu vyšel soud z bodu 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2011, č. j. 1 As 6/2011-347, publ. pod č. 2368/2011 ve Sb. NSS. Soud proto srovnal obě právní normy a zjistil, že liberační důvody uvedené v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu jsou podmnožinou liberačních důvodů uvedených v § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Jinými slovy, situace, kdy bylo vozidlo evidovanému provozovateli odcizeno nebo kdy dosud evidovaný provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel, by bylo lze posoudit tak, že evidovaný provozovatel vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil tomu, aby řidič (předtím odcizeného nebo převedeného) vozidla na pozemní komunikaci porušil povinnosti řidiče. Proto musí na základě obecné právní zásady *lex specialis derogat legi generali* mít § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu aplikační přednost před § 21 odst. 1 přestupkového zákona.

56. Podporu pro svůj popsáný závěr o vztahu speciality mezi uvedenými dvěma normami našel soud i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22, s odkazem na rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, uvedl, že *„[z]prostit odpovědnosti za tento správní delikt se přitom provozovatel vozidla může pouze za okolností předvídaných odstavcem 5.“* V bodě 22 rozsudku ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, uvedl k přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, že až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. *Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.* Rovněž v bodě 37 rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, publ. pod č. 3917/2019 ve Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[j]edinou možností, jak se této odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení skutečného řidiče, což však stěžovatelka v projednávané věci neučinila), je liberace podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (dnes § 125f odst. 6 tohoto zákona). Odkazované ustanovení stanoví dva liberační důvody, a to jestliže provozovatel vozidla prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích 1) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou [§ 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu], anebo 2) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel [§ 125f odst. 5 písm. b) téhož zákona].“*
57. Při přijetí výše uvedené interpretace § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu vycházel zdejší soud z toho, že je povolán k tomu, aby toto zákonné ustanovení vyložil ústavně konformním způsobem s přihlédnutím k čl. 4 odst. 1 a čl. 2 odst. 3 LZPS a v souladu s obecně sdílenými zásadami spravedlnosti (srov. právní větu nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 1312/11).
58. Soud tedy dospěl k závěru, že pod liberační důvod podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 7. 2017, musí spadat i případ provozovatele vozidla, který prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče pozbyl vlastnictví vozidla v důsledku přechodu vlastnického práva. V posuzované věci správní orgány nezpochybňovaly obranu žalobce, že před dnem 28. 1. 2022, kdy řidič předmětného vozidla porušil svou povinnost, žalobce dražbou v daňové exekuci pozbyl vlastnické právo k předmětnému vozidlu tak, že vlastnické právo přešlo (nebylo převedeno) na vydražitele. Proto nemůže obstát nosný důvod napadeného rozhodnutí, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce bez ohledu na předchozí přechod vlastnického práva k předmětnému vozidlu z žalobce na vydražitele odpovídá za přestupek, protože byl v centrální evidenci vozidel ke dni spáchání přestupku veden jako provozovatel předmětného vozidla. Správní orgány měly totiž přihlídnout k tomu, že žalobce své vlastnické právo k předmětnému vozidlu nepřevodil, ale došlo k přechodu vlastnického práva na vydražitele, kdy takto zjištěný skutkový stav lze podřadit pod liberační důvod stanovený v § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu.

59. Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí přisvědčil žalobci, že se v jeho případě jeví jeho rozhodnutí jako nespravedlivé. Pokud zde žalovaný argumentoval tím, že nespravedlnost je setřena zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, nelze s tím souhlasit, protože žalobce neměl žádných právních prostředků k tomu, aby svou *bdělost* projevil a docílil změnu zápisu provozovatele předmětného vozidla v registru vozidel. Žalovaný nesprávně interpretoval § 8a odst. 1 zákona zákon o podmínkách provozu vozidel tak, že žalobce opravňoval k žádosti o změnu zápisu v registru vozidle. Jak bylo totiž výše vyloženo, toto zákonné ustanovení se týká výlučně *převodu* vlastnického práva k vozidlu, a nikoli *přechodu*.
60. Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, publ. pod č. 3917/2019 ve Sb. NSS, ten se týkal výlučně případů *převodů* (nikoli *přechodů*) vlastnického práva k vozidlu. Vytýkal-li žalovaný žalobci, že nepodal žalobu na určení vlastnického práva k předmětnému vozidlu, pak pominul, že o tom, že se stal vydražitel v důsledku dražby v daňové exekuci vlastníkem předmětného vozidla, nebylo vzhledem k rozhodnutí o příklepu mezi žalobcem, vydražitelem ani daňovým orgánem žádného sporu. Na žalobci v této situaci nelze spravedlivě žádat, aby inicioval a vedl civilní spor o určení vlastnictví. Byla to státní moc prostřednictvím orgánu daňové správy, která žalobci svým rozhodnutím vlastnické právo odňala, a žalobce tedy vzniklý stav nijak nezavinil. Soud ponechává stranou, že civilní soud nesmí podle § 80 o. s. ř. určovací žalobě vyhovět, pokud na určení není naléhavý právní zájem. Uvedl-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že žalobce se může na vydražiteli hojit prostředky soukromého práva, neuvedl jakými – soud připomíná, že mezi žalobcem a vydražitelem žádný soukromoprávní vztah rozhodnutím o příklepu nevznikl. Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, odkazovaný žalovaným v napadeném rozhodnutí není přílehlavý, protože se týká *převodu* (a nikoli *přechodu*) vlastnického práva k vozidlu (viz např. bod 43 citovaného rozsudku). Argumentoval-li žalovaný v napadeném rozhodnutí nálezen Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, pominul, že podle výše citované právní věty IV tohoto nálezu se jeho závěry vztahují k *převodu* vozidla, neboť vychází z toho, že *právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá, a z toho, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacené pokuty, respektive určené částky, případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla*. To není případ žalobce.
61. Odkazy žalovaného ve vyjádření k žalobě na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 62 A 2/2022-31, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 As 11/2022-17, nebyly přílehlavé, protože v těchto věcech byl řešen případ delikttní odpovědnosti osoby neevidované jako provozovatel, kdy měl být evidovaný stav v rejstříku silničních vozidel důsledkem snahy se vyhnout delikttní odpovědnosti provozovatele a jako provozovatel vozidla měla být v registru silničních vozidel uvedena

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

účelově jiná osoba (srov. kasačním soudem přezkoumávaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2021, č. j. 20 A 5/2021–23, bod 12, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 62 A 2/2022-31, body 16, 23 a 24).

62. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

63. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 8 228 Kč, kterou tvoří odměna za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 2 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 1 428 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 20. února 2023

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.